

FALEŠNÉ PENÍZE

*„Masa lidí, duševně neschopná něco takového pochopit,
ponese své břemeno bez reptám,
snad ani netušíc, jak je tento systém k jejich zájmům nepřátelský.“*
(z dopisu londýnského bankéře barona Rothschilda)

Na počátku probíhala tržní směna přirozeně naturálně, jako výměna zboží za zboží. Výhodou naturální směny bylo, že v jejím rámci si byly směňující strany (účastníci směny) vzájemně rovné, hrály stejné role a rozhodovaly naprosto o všem:

- A/ byly současně prodávajícím i kupujícím (poptávkou i nabídkou)
- B/ rozhodovaly o realizaci směny (zda se dohodnou či nikoliv)
- C/ rozhodovaly o hodnotě směňovaného zboží (smlouváním o ceně)
- D/ rozhodovaly o množství zboží na trhu (svou nabídkou)

Výhody naturální směny (ABCD) tehdejší trhovci využívali, aniž šije plně uvědomovali. Velmi dobře si však uvědomovali její nevýhody. Měl-li např. kůň hodnotu 4,5 ovce a ovce hodnotu 10 slepic, mohli koňák a ovčák realizovat směnu jen tak, že:

x/ jeden z trhovců prodělal směnou koně za 4 ovce (škoda koňáka) nebo za 5 ovcí (škoda ovčáka)

y/ ovčák směnili 1 ovci za 10 slepic a pak koupil koně za 4 ovce a 5 slepic (ovčák i koňák získali 5 nepotřebných slepic)

Zkrátka, naturální směna byla velmi těžkopádná...

Přirozená těžkopádnost naturální směny (ABCD) byla odstraněna uměle, vynálezem tzv. „měny" (prostředku směny), tj. platidla v podobě určité míry hodnoty v dané lokalitě vzácného materiálu (škeble, hedvábného plátýnka, kovu atp.). Typickým reprezentantem takové měny jsou tzv. „peníze", jimiž byly zpočátku výhradně kovové mince s vyraženou kupní hodnotou.

Peníze ovšem naturální směnu neodstraňují, ale jen ji usnadňují! Aby mohly směnu zboží za zboží usnadnit, musí jejich nejnižší abstraktní hodnota odpovídat zboží s nejnižší hodnotou, v uvedeném případě (ABCD) hodnotě slepice.

Dejme tomu, že slepice stojí 1 korunu, ovce 10 korun a kůň 45 korun. Nyní může ovčák např. prodat chovateli slepic 5 ovcí za 50 korun, aniž si musí kupovat chovatelovy slepice. Ze stržených peněz si pak může od koňáka koupit koně za 45 korun a ještě mu zbude hotovost 5 korun. Zkrátka, pomocí peněz lze odstranit nevýhody naturální směny (x, y), aniž jsou tím výhody naturální směny (ABCD) jakkoliv dotčeny. Směňující strany si mohou být nadále vzájemně rovné, hrát stejnou roli a rozhodovat naprosto o všem. I s penězi mohou obě strany nadále:

A/ být současně prodávajícím i kupujícím (poptávkou i nabídkou)

B/ rozhodovat o realizaci směny (zda se dohodnou či nikoliv)

C/ rozhodovat o hodnotě směňovaného zboží (smlouváním o ceně v penězích)

D/ rozhodovat o množství zboží na trhu (svou nabídkou)

Je tedy třeba zdůraznit, že i po zavedení peněz je směna nadále naturální (zboží za zboží), že peníze hrají pouze a jen zástupnou roli poukázky na směňované zboží. Uvědomíme-li si to, nenechá nás lhostejnou skutečnost, že po zavedení peněz se tržní vztahy nevyvíjely v duchu „ABCD“, ale úplně jinak. S penězi byly odstraněny nejen nevýhody naturální směny (x, y), ale kupodivu také její výhody (ABCD). Směňující strany si již nejsou rovné, jejich role již nejsou stejné, nerozhodují již o všem, ale pouze o něčem, nebo téměř o ničem:

E/ kupující (poptávka) již není současně prodávajícím (nenabízí své zboží, ale peníze)

F/ o realizaci směny rozhoduje především prodávající, zejména u vydíratelných základních životních potřeb (ZŽP)

G/ o hodnotě směňovaného zboží rozhoduje především prodávající, zejména u ZŽP

H/ o množství zboží na trhu rozhoduje především prodávající (např. likvidací tzv. „nadprodukce“ ZŽP aj.)

Nuže, jak vlastně došlo k záměně ABCD za EFGH?

I/ peníze nedávají do oběhu účastníci směny (kupující ani prodávající), ale jakýsi třetí účastník směny (jenž nic nesměňuje - nekupuje ani neprodává), kterého nazveme „finančník“ (resp. „bankéř“)

Jak si ještě ukážeme, výhody naturální směny (ABCD) nebyly odstraněny nutně, následkem zavedení peněz, ale jaksi pokoutně, následkem pletičaření finančníka (J) a nevědomosti účastníků směny...

VDÁVÁNÍ PENĚZ

Vydávání peněz je přirozeně výhradním právem výrobce zboží (D), který je smí vydávat jako poukázky na své zboží. Těmito poukázkami zaplatí za zboží, které odebrá u jiného výrobce, jako „dlužními úpisy“ na své zboží. Tak může ovčák přijít ke koňákovi, aniž by s sebou tahal ovce a koupit koně tak, že koňákovi vystaví svůj dlužní úpis na své zboží, v hodnotě pět ovcí (obdobně může koňák koupit u ovčáka ovce a zaplatit svým dlužním úpisem na koně). Dejme tomu, že za týden vrátí koňák ovčákovi jeho úpis, když si u ovčáka pět ovcí vyzvedne (nakoupí). Teprve nyní je směna mezi ovčákem a koňákem ukončena. Ovčákovy peníze nebyly předmětem směny, ale sehrály v naturální směně (koně za ovce) pouze odkladnou roli „čestného slova“ (dlužního úpisu). Že koňák dostane za koně u ovčáka pět ovcí, kdykoliv si pro ovce přijde...

Koňák ovšem nemusí ovčákovi vrátit dlužní úpis tím, že u něj nakoupí ovce. Koňák může ovčákovým úpisem zaplatit chovateli slepic (pokud chovatel na takovou záruku přistoupí) a nakoupit za něj slepice. Teprve chovatel slepic pak může u ovčáka za jeho dlužní úpis nakoupit ovce. Touto trojsměnou se z peněz stává oběživo, které již nemusí být kryto konkrétním zbožím (ovcemi, koněm či slepicemi), ale obecným zbožím, v hodnotě na penězích vyznačené.

Pro nás z toho plyne následující poučení:

a/ peníze jako poukázky na zboží jsou ve své podstatě dlužním úpisem (dluhopisem)

b/ abstraktní hodnota peněz je obecně mírou konkrétní hodnoty zboží

c/ peníze smí vydávat pouze producent tržního zboží (koňák, ovčák, chovatel slepic atp.)

d/ peníze smí být kryty výhradně tržním zbožím

peníze = dluhopisy (obligace) = míra hodnoty zboží = poukázky na zboží

Protože producenti tržního zboží si své výhradní právo na vydávání peněz dosud plně neuvědomili, chopil se vydávání peněz vychytralý finančník, jímž byl na počátku mocipán (kníže, král atp.), který své peníze účastníkům směny vlastně vnutil. Protože finančník nijaké zboží neprodukuje, nejsou jeho peníze ničím kryté a jako takové jsou vpravdě tím, co lze nazvat „falešnými penězi“. Finančník dává své peníze do oběhu, jako prachspřstý penězokaz. Prostě si je natiskne a nakupuje za ně (dává je do oběhu), aniž by za koupené zboží poskytl prodávajícím jakoukoliv reálnou protihodnotu (své zboží). Zkrátka, finančník svými nekrytými penězi účastníky směny okrádá.

Každou emisí falešných peněz může ovšem finančník okrást účastníky směny jen jednou (když za ně nakoupí zboží). Protože finančník sám nijaké zboží neprodukuje, jeho peníze se k němu nemohou vrátit. Tzn., že finančník může opakovaně nakupovat jen tehdy, dá-li do oběhu další falešné peníze. Tak např. dal přý FED (bankovní organizace Federal Reserve) jen během měsíce června 2005 v USA do oběhu navíc 79 miliard dolarů, aniž by ekonomika USA v téže míře vyprodukovala nějaké zboží navíc.

Zbožím nekryté peníze v oběhu vyvolávají zákonitě tzv. inflaci, tj. všeobecné zvýšení cen tržního zboží, což představuje všeobecné snížení kupní síly oběživa (veškerých peněz). Tak jsou falešnými penězi okradeni vlastně všichni účastníci směny.

Inflaci ovšem nevyvolává pouze tisknutí (a dávání do oběhu) falešných peněz. Inflaci vyvolávají veškeré peníze, vznikající nezávisle na produkci zboží, např. jako úroky, jako rozdíl v kurzech různých měn a z jiných finančních spekulací, co jich jen, v duchu: „peníze dělají peníze“ finančníkův parazitní systém umožňuje. Pohříchu je tento inflační (penězokazecký) duch vlastností samotných peněz. Zboží časem podléhá zkáze (materiální eroze, opotřebení atp.). Následkem toho klesá časem hodnota zboží, nikoli však abstraktní hodnota peněz (pomačkaná bankovka má tutéž hodnotu jako nová). Tzn., že časem vzniká samovolně rozdíl mezi hodnotou peněz v oběhu a hodnotou zboží na trhu, a to ve prospěch peněz. Taktó vzniklý rozdíl představuje v podstatě totéž, jako tisknutí falešných peněz. Tzn., že nikoliv peníze mají dělat peníze, ale konkrétní hodnota tržního zboží musí dělat peníze v oběhu!

Reptání proti neustále narůstající inflaci, je ve své nevědomosti ohlupováno následující rétorikou: S růstem cen rostou také mzdy, důchody atp. Tzn., že jste prakticky pořád na svém. Je to pravda? Inflace je vyvolána s určitým zpožděním, až jsou falešné peníze (tisknuté, z úroků, kurzů, stárnutí zboží atp.) dány do oběhu. Tzn., že nejdříve je za falešné peníze nakoupeno a teprve potom ztrácejí všechny peníze (vč. falešných) hodnotu. K tomuto časovému odstupe musíme připočít ještě časový odstup mezi inflací a navýšením mezd. Tzn., že po celou dobu obou časových odstupů, navýšení mezd nic nedorovnává. Dojde-li pak konečně k jakémusi dorovnání, inflace opět naroste.

Tak např. ovčák prodá ovce za 50 korun, aby si mohl koupit koně za 45 korun. Kůň však mezitím následkem inflace podraží na 50 konin. Tzn., že ovčákovi po koupi koně 5 korun již nezůstane. Kam se tak pětikoruna poděla? Získal ji koňák? Nezískal, neboť následkem inflace i on za stržených 50 konin nakoupí méně (o 5 korun). Ztracených 5 korun uvízlo zcela nenápadně za nehty vykutáleného finančníka!